

ПЕРСПЕКТИВИ

Хто придивляється до продукції сумських машинобудівників?

Початок року – традиційна пора активного планування роботи на наступний рік. Для нашого об'єднання 2020 рік пройшов динамічно, у русі, в роботі з замовленнями.

Для всього підприємства рік пройшов під знаком замовлень для Узбекистану. Ми виконували відразу чотири проекти. Змовник АТ «Узбекнафтогаз» в особі голови правління Мехриддіна Абдуллаєва, надіслав на ім'я Генерального директора нашого підприємства лист із подякою за участь у модернізації трьох ниток і будівництво четвертої нитки установки отримання пропан-бутанової суміші на Мубарецькому ГПЗ.

Над розширенням ринків збуту продукції підприємства, подальшим освоєнням вже існуючих протягом року працювало Управління з продажів. За словами Григорія Крисанова, заступника директора з продажів-начальника управління продажів, на сьогодні зацікавленість продукцією АТ «СМНВО-Інжиніринг» росте. Цікавляться нею, як і ті, хто раніше її замовляв, так і нові потенційні замовники. Серед зацікавлених – запасні частини для атомних станцій, обладнання для газової нафтової, хімічної промисловості, зокрема ГПА, різні модифікації насосів. З'явилися замовники на центрифуги. Наше підприємство вперше за останні роки долучилося до модернізації української газотранспортної системи і виготовляє обладнання для КС «Яготин».

У 2021 році наше підприємство готове співпрацювати з різними замовниками. На теперішній час зацікавленість у співпраці з нашим підприємством є у Казахстану. У цій країні наша продукція добре себе зарекомендувала. Зокрема, казахські підприємства придивляються до нашої трубопровідної арматури, центрифуг, насосів, поршневих, відцентрових компресорів і запасних частин до них, установок підготовки газу, обладнання для хімічних підприємств.

Потенційні замовники цікавляться чи дійсно наше підприємство відновило свою повноцінну роботу і все частіше висловлюють бажання відвідати цехи і на власні очі в цьому пересвідчитися. На жаль, «карантинно-ковідний» рік вніс свої корективи щодо візитів, втім у цехах робота не припинялась і не припиняється ні на мить.

ВИРОБНИЦТВО

«Agietron» знову працює

Спеціалісти об'єднання вкотре довели своє вміння знаходити вихід із, здавалось би, безвихідних ситуацій. Цього разу ними був відремонтований унікальний електроерозійний верстат у цеху №51.

Цех №51 його начальник Дмитро Ігоревич Колдовський називає заводом у заводі, бо тут є майже все необхідне для автономної роботи: заготівельна і термічна дільниці, сектор інструментів і оснастки, потужне технологічне бюро, 300 одиниць обладнання. Є тут і унікальні верстати, яких більше немає ні в кого в об'єднанні.

Один із таких — електроерозійний верстат для різання металів та інших матеріалів, що важко піддаються механічній обробці, швейцарської фірми «AGIE» - «Agietron 3U». Цей верстат - особлива гордість працівників цеху, бо після п'яти років простою, він запрацював, завдяки зусиллям майстрів підприємства. Раніше, щоб отримати деталі необхідної конфігурації, їх відправляли до Харкова. А це, звичайно, зайва трата часу і грошей.

Відновленням верстата займалися спеціалісти Інженерно-технічного центру. Його начальник Микола Григорович Шевченко говорить, що свого часу їх ремонт здійснювався сервісною службою фірми-виробника, яка діяла при заводі «Більшовик» (Київ). З часом вона припинила діяльність.

- Ми намагалися знайти спеціалістів цієї служби, щоб проконсультуватися щодо ремонту та модернізації верстатів, але не знайшли. Роботи була готова провести фірма, послуги якої вартували б нам близько 400 тис. грн. Але, проаналізувавши пропозицію, зрозуміли, що після «модернізації» отримаємо звичайний верстат радянського типу, який не зможе виконувати ті завдання і такої якості, яких ми від нього чекаємо. Тому довелося відмовитися від послуг і братися до роботи самим. Зрештою, верстат було відремонтовано. А це копійка, майже ювелірна справа ремонтувати електронні плати 35-річної давнини без необхідних схем і аналогів, без запчастин, давно знятих з виробництва

А потім ми зіткнулися з проблемою вводу даних. Спеціалісти дирекції ІТ, як між іншим, і спеціалісти СКБ, УГТ, до яких ми звертались, не змогли допомогти. І тоді наші умільці, золоті руки і голови Сергій Зубренко та Володимир Логачов крок за кроком змогли вирішити цю складну задачу. Вони в ручному режимі спробували ввести дані, бо всі режими обробки закладаються в програму системи ЧПУ і підбираються відповідно до технологічної карти виробу. І нам це вдалося! Верстат здійснив необхідні операції. Ми зрозуміли алгоритм наступних дій і вже в ході подальшої роботи доведемо технологічні про-

Сергій Котков - оператор верстатів з ПК

цеси до досконалості, - розповідає М.Г. Шевченко.

За допомогою відремонтованого верстата виконують специфічні операції.

-У цеху є ще подібний станок «Agiescut», цієї ж фірми, де в якості робочого інструмента застосовується дріт. Використовують такі агрегати для вирізання різних штампів, пресформ, виїмок складного профілю. Відремонтований «ажитрон» - прошивний. При копіювальній прошивці на ньому отримують профіль ідентичний формі електрода, що використовується. Копіювально-прошивний апарат незамінний при роботі із заготовками, які важко піддаються обробці, він дозволяє прошивати фасонні, прямолінійні щілини, складні профільні отвори. Головне ж - підприємству не треба закуповувати нове обладнання, до речі, доволі коштовне, а необхідні комплектуючі виготовляти в себе. Як, наприклад, крильчатки вентиляторні, блоки управління шаровими кранами (БУК). Так, щоб почати виготовляти БУК, треба зробити корпусні деталі - а це алюмінієве литво. Потрібна пресформа. А її без «ажитрону» виготовити неможливо. Ми почали виготовляти пробні вироби. Також зараз ми обробляємо кільця твердосплавні на торцеві ущільнювачі. Перевага цього верстата і в тому, що при обробці на ньому не створюється зайва напруга, яка може призвести до поломки, - пояснює Д. І Колдовський.

Нині цех працює. Є замовлення. Тут чекають на повернення кваліфікованих робітників, щоб виробляли ще більше, запрошують й учнів. У них є можливість отримати робітничий досвід і попрацювати на унікальних верстатах.

ГЕРОЇ НАШИХ ДНІВ

Президент відзначив донорів

З нагоди Дня Соборності України голова обласної державної адміністрації вручив нагороди жителям області, яких відзначив Президент України Володимир Зеленський. Зокрема, глава держави присвоїв звання «Заслужений донор України» працівникам АТ «СМНВО-Інжиніринг».

За сумлінну працю, вагомий особистий внесок у розвиток донорства крові і її компонентів відзначено Олександра ГРАБЕЦЬКОГО - електрозварника цеху №4, та Юрія СТЕПАНЕНКА - оператора станків з ПК цеху №12. Відзнаки донорам вручив голова облдержадміністрації Василь Хома.

- Сьогодні я маю честь вручити державні нагороди тим, хто є гордістю не лише Сумщини, а й усієї України, нашими героями, прикладом для усіх нас,

- наголосив він.

І Олександр Миколайович, і Юрій Іванович говорять, що їм приємно, що їх відзначили, втім, кров вони здають не заради нагород. Донорство для них - це усвідомлена допомога людям.

Олександр Грабецький вперше здав кров у 1996 році, коли служив у армії.

- Тоді потрібна була допомога товаришу по службі. Я здав кров. І здаю до тепер. Жодного разу не пошкодував про те, що став донором. Це найпростіша можливість допомагати людям, - ділиться Олександр

Юрій Степаненко теж вперше здав кров під час служби в армії, років з 30 тому.

- Коли прийшов працювати на завод, був вражений потужним донорським рухом. Якоюсь колеги йшли здавати кров і

О. Грабецький і Ю. Степаненко

мені запропонували, я погодився не роздумуючи. І з 1992 року здаю кров постійно і буду продовжувати й надалі, доки дозволятиме власне здоров'я, - розповідає Юрій.

- У нас на підприємстві визначені дні донора - двічі на місяць, у які здають кров 35-40 осіб. Приємно відзначити, що до донорського руху долучаються й нові члени колективу. На підприємстві всіляко підтримується донорський рух. Ми одне з небагатьох об'єднань, де у колективному договорі прописані переваги донорам - це і виплати, і додатковий вихідний день, - зазначив куратор донорського руху АТ «СМНВО-Інжиніринг» Сергій Чирва.

Коли готувався номер, стало відомо, що ще двох представників донорського руху нашого підприємства відзначив Президент. Почесне звання «Заслужений донор України» присвоєно Олександру Володимировичу Банчукову, котельнику цеху №4 та Світлані Леонідівні Василезі, дефектоскопісту ВНК.

Секрет успіху бригади Дмитра Череватенка

Ми продовжуємо знайомитись і знайомити з бригадами, які рішенням колективів цехів були занесені на Дошку пошани підприємства. Сьогодні завітаємо на гостини до ливарного цеху №1, де працює дружна й успішна, бо інакше на Дошку пошани – зась, бригада стрижневиків ручного формування очолювана Дмитром Череватенком.

Відразу ж цікавимося, що визначає успіх бригади? Дмитро Вікторович на кілька секунд замислюється і відповідає:

- У нас робота колективна. У кожного свої функції. І в той же час, результат залежить як від організованості і професіоналізму кожного, так і від розуміння специфіки командної відповідальності.

Щодня о 7.30 вони приїжджають з різних куточків міста сюди, в ливарний цех, отримують завдання від майстра, визначаються з основними задачами, обсягом робіт, і починається їх робочий день.

Вперше так робочий день розпочався 35 років тому для Наталії Миколаївни Симоненко. На рік пізніше прийшла в цех Євгенія Віталіївна Скуба - не стала на заваді й вища інженерна освіта. Як, до речі, і у бригадира - будівельника з вищою освітою. Повністю бригада була сформована з початку відродження цеху у 2019 році, але досвід роботи в цеху мають й інші члени цього колективу. Наймолодший з бригади - Іван Володимирович Сорокін - працює тут з 2011 року.

Не було іншого вибору, як жартують самі робітничі - і у представниць династії - Людмили Володимирівни Тарасенко і Юлії Іванівни Калініченко, робочий стаж батьків яких у цеху - по 40 років.

Своїм став ливарний цех для і родини Симоненків. Першим прийшов у цех чоловік Наталії Миколаївни Юрій Миколайович, який вже на заслуженому відпочинку. Тут же в табельній працює донька Ольга. Вже 12 років поруч з Н.М. Симоненко, трудиться в бригаді й невістка Ірина.

- Як ставиться чоловік до вашого вибору професії, чи розуміє специфіку роботи, чи не пропонує змінити фах? Бо ж дома син-школяр, - запитуємо в Ірини Сергіївни.

- Розуміє, але не пропонує, - сміється жінка. - Бо й сам працює в цеху в іншій бригаді. Та вже й син заявляє: «Я теж піду працювати в цех».

Про свою непросту роботу в одному з найстаріших цехів об'єднання вони розповідають легко, навіть жартома. Особливістю ливарного цеху взагалі називають дружний колектив: «У нас тільки так». Не стоїть питання і щодо розподілу роботи на жіночу й чоловічу - чоловіки беруть на себе те, що фізично важче, як кажуть, за замовчуванням, жінкам довіряють ювелірнішу, тоншу роботу, як, наприклад, фарбування виробів. Та чи не найважливішою складовою успіху вважають атмосферу в колективі. З якою, судячи з усього, тут все гаразд. Бо в іншому випадку, чи вдалося б бригаді стрижневиків ручного формування вчасно робити найскладніші відливки, працювати стабільно, з оптимізмом думати про майбутнє.

- Зараз ми завантажені роботою. Регулярно, як і годиться, отримуємо зарплату. На часі - модернізація цеху, встановлення нової лінії. Думаю, найближчим часом, працювати в цеху стане комфортніше, тепліше, - говорить бригадир Д.В. Череватенко.

А в жінок з бригади є свої побажання. Мріють про відродження не тільки виробництва, а й, хоча б частково, соціальної сфери. А мрії, як відомо, повинні збуватися.

ДОШКА ПОШАНИ

З ЮВІЛЕЄМ!

У січні ювілеї відзначають:

В.О. КОВАЛЬОВ - слюсар механоскладальних робіт цеху № 2.
Н.В. МОКРЕНКО - кранівниця цеху № 3.
Г.В. ВЕРЛАН - розподільник робіт цеху № 4.
Н.Ф. ВОРОПАЙ - кранівниця цеху № 11.
О.І. ОХРИМЕНКО - інженер-технолог-програміст цеху № 11.
Ю.І. СТЕПАНЕНКО - оператор станків з ПУ цеху № 12.
С.І. ГИРЯВЕНКО - електрозварник ручного зварювання цеху № 12.
Л.В. СМОЛЕНКО - майстер дільниці цеху № 12.
О.М. БРОННІКОВ - заступник начальника цеху № 14.
В.О. ХОЛІН - токар цеху № 14.
В.І. МЕЛЬНИК - кранівниця цеху № 17.
В.І. БІЗЮК - слюсар з ремонту автомобілів цеху № 58.
А.А. ВАСИЛЕНКО - підсобна робітниця діл. № 62.
В.В. БОГУШ - електрозварник ручного зварювання РЕУ.
О.А. ЮРЧЕНКО - сторож УОР.
Г.О. ПРОЦЕНКО - сторож УОР.
Т.П. ГАЙДАР - інженер-конструктор КВ № 372.
О.І. АБРАМЕЦЬ - провідний інженер-конструктор КВ № 375.
Г.В. КУЗЬМЕНКО - інженер-енергетик відділу головного енергетика.
Р.В. ГОНЧАРОВА - контролер УЯК.
Т.В. КРУГЛЯК - контролер УЯК.

ПОШУКОВА РОБОТА

Відлуння війни

Напередодні Нового року частина підрозділів нашого підприємства долучилася до справи, про особливості якої навіть не підозрювали.

А почалося все із дзвінка до пресцентру від представника Харківського аероклубу з проханням допомогти знайти нашого колишнього співробітника - начальника конструкторського бюро Віталія Федоровича Митрофанова.

Потрібно було не просто знайти людину, ще й повідомити, що пошуковці знайшли останки його батька - Федора Васильовича Митрофанова - радянського військового льотчика, Героя Радянського Союзу. Народився він 6 серпня 1916 року в селі Пожня (зараз Великописарівський район Сумської області України) у селянській родині. Українець. Закінчив 7 класів та 1-й курс Харківського машинобудівного технікуму. У Червоній Армії з 1936 року. У 1939 році закінчив Чугуївське військово-авіаційне училище.

Учасник німецько-радянської війни з червня 1941 року. Командир ескадрильї 445-го винищувального авіаційного полку (6-й винищувальний авіаційний корпус Військ ППО країни) старший лейтенант Ф.В. Митрофанов до листопада 1942 року здійснив 250 бойових вильотів, у 18 повітряних боях збив особисто 10 і в складі групи 3 літаки противника.

14 лютого 1943 року старшому лейтенанту Митрофанову Федору Васильовичу присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка».

4 лютого 1945 року майор Ф.В. Митрофанов загинув при виконанні бойового завдання в районі міста Ельбінг (Ельблонг, Польща). Це місто знаходиться на кордоні з Калінінградською областю, де пошуковці й знайшли останки героя. Спочатку у болотах знайшли літак, який намагалися кілька разів підняти, а коли це вдалося, то вже в літаку виявили й останки, які вдалося ідентифікувати.

Наразі вирішується питання про перепоховання останків, передачу родичам нагород. У зв'язку з коронавірусом всі процедури стали набагато складнішими. Що ж, для ще однієї родини нарешті закінчилась Друга світова.

До речі, у рідному селі встановлено бюст і пам'ятний знак Федору Митрофанову, його ім'ям названі школа і вулиця.

У ВІЛЬНИЙ ЧАС

Сергій Данильченко:

«Після походу як заново народжуюсь»

Мабуть, у кожного є свій рецепт як підняти настрій. Для когось це успіхи на роботі, хтось знаходить розраду в сім'ї, інші - в читанні книг, зависанні в соцмережах чи в перегляді серіалів.

Сьогодні ми познайомимо вас з людиною, яка не уявляє себе без хобі, яке вже стало частиною життя - це туризм, подорожі. Сергій Петрович Данильченко, електромонтер ДП «Завод ОБ та ВТ» розповів про свій досвід мандрівника:

- Вісім років тому я вперше потрапив у Карпати. І все. З цього почалось. Їх краса і велич настільки мене вразили, що я тут же захотів піднятися ще вище в гори. Скажу, що з першого разу в мене нічого не вийшло. Бо не така вже це проста річ - ходити в гори. Почав читати, вивчати карти, стежки, переглядати відео, цікавитись різними особливостями. І скоро подолав першу вершину.

Далі були інші вершини. А набутий досвід дозволяє вже консультувати початківців. Згодом, Сергій Петрович навчився самотужки знімати і монтувати відео про свої подорожі. А показати йому є що. Дуже любить короткі подорожі Сумщиною. З останніх - це Курган, Михайлівка, Червене, сплави Ворсклою...

- Раз-два на місяць я маю кудись вирушати. Хоч не

надовго. Звичайно, карантин вносить свої обмеження, я не хочу захворіти, тому намагаюсь дотримуватись всіх правил. Часто подорожую один. Але останнім часом все частіше мені складає компанію товариш по захопленню, теж колишній працівник об'єднання, нині пенсіонер, Віктор Гранько.

Це, мабуть, і справді, схоже на залежність. З подорожей я повертаюсь іншою людиною - здоровішою і щасливішою. Як заново народжуюсь. Це нові емоції, враження, помірно фізичне навантаження, краса навколишнього світу, яка не може не захоплювати, зустрічі з новими людьми і навіть тваринками, нерідко це гострі відчуття, свого роду екстрим, який вимагає прийняття термінових рішень, - говорить Сергій Данильченко.

Є й фінансовий сенс в такому туризмі. Так, наприклад, одна з останніх поїздок в Карпати, тривалістю в тиждень, з дорогою і харчуванням - до речі, цілком

повноцінним і збалансованим, - обійшлася в 1800 гривень.

Розповідати про подорожі Сергій Петрович може багато. Бо вражень завжди через край. Але радить все ж самим спробувати змінити звичний ритм життя, купити рюкзак, зручне взуття, відкрити карту і зробити перший крок...